

Hồi 418

Tình nan ngôn biểu

Yến Phi có Tạ Sinh Đình và Tạ Chung Tú bầu bạn đến Vong Quan hiến trị liệu lần thứ nhì cho Tạ Đạo Uẩn, Lưu Dụ cùng Tống Bi Phong để Lương Định Đô chào đón, đợi ở biệt sảnh Đông viên thưởng thức cảnh sắc Tần Hoài hà.

Tạ Hồn có lẽ đi thanh đàm chưa về, không thấy bóng dáng, cũng không ai nhắc tới hẳn. Tạ phủ không có hai cha con Tạ Diễm, Tạ Hồn khiến cho hai người thoải mái hơn nhiều, tựa như Tạ gia đã hồi phục lại ít nhiều hào quang năm xưa. Đương nhiên đó chỉ là cảm giác mong mỗi một chiều của bọn họ, những ngày vàng son của dòng họ Tạ đã ra đi không trở lại theo cái chết của Tạ An và Tạ Huyền, đã kích trầm trọng đang nổi nhau ập tới.

Tống Bi Phong khẽ nhấp trà Tiểu Kỳ dâng, Tiểu Kỳ vẫn còn ngồi bên cạnh gã, nhàn liệu một hai câu với gã, Lương Định Đô thỉnh thoảng gia nhập cuộc nói chuyện của họ, toàn là nói về chuyện trong Tạ phủ.

Tiểu Kỳ trước đây là tỳ nữ theo hầu Tống Bi Phong, tâm địa thiện lương, biết lòng biết ý, ngày xưa Yến Phi tạm cư ở Tạ gia, Tống Bi Phong phái nàng chiêu cố ngày ngày chăm lo cho Yến Phi. Tống Bi Phong mấy lần về Tạ gia chưa gặp được nàng, chỉ lần này Tạ Chung Tú để nàng ra gặp chủ cũ.

Lưu Dụ thần sắc bình tĩnh đứng trước cửa sổ, mục quang nhìn xuống Tần Hoài hà bên dưới, lòng lại nổi phong ba, nguyên nhân là từ Tạ Chung Tú.

Trước khi rời sảnh nàng có vẻ mất khống chế liếc nhìn gã đầy ý nhị, khiến cho Lưu Dụ cũng xém chút hụt hẫng, như bị con hồng thủy xung phá bờ đê đã phòng ngự, không còn khống chế được tình cảm bênh bồng ngập ngụa trong lòng, đó là một ánh mắt mình đã từng nhận biết.

Đúng!

Gã đã từng thấy qua.

Đó là lúc Vương Đạm Chân bị bức đi gả mình đến Giang Lăng, Lưu Dụ trên thuyền chặn nàng, muốn dẫn nàng đi, lại bị nàng cự tuyệt, đến khi Lưu Dụ không thể không bỏ đi, ánh mắt nàng trông về gã - một ánh mắt đập tan con tim Lưu Dụ, hòa trộn ngọn lửa yêu đương phùng phùng lẫn sự bất lực, tuyệt vọng và bi phẫn khiến người ta tan nát cõi lòng.

Lịch sử đang trùng diễn!

Gã đã mất đi Đạm Chân, trở thành một nỗi tiếc vĩnh viễn không thể bù đắp, gã làm sao có thể để sự tình xảy ra thêm lần nữa? Như vậy gã làm người thật ra còn có ý tứ gì nữa? Gã không hiểu Tạ Chung Tú luôn luôn cao cao tại thượng hơn Vương Đạm Chân tại sao lại đột nhiên luyện ái gã, nhưng Lưu Dụ không còn hoài nghi gì nữa, ánh mắt của nàng đã trình hiện lộ lộ tâm ý của nàng. Gã cũng không rõ mình có yêu nàng không, nhưng một lực lượng không tên tuổi đã liên kết bọn họ lại, bọn họ không còn là hai người không có quan hệ.

Tất cả xảy ra như đất trời rạn nứt, Lưu Dụ một mực dùng lý trí khắc chế cảm giác vì điều như có như không đối với nàng đã bị nhen nhúm, ghê gớm tới mức bản thân gã cũng phải thất kinh.

Nhưng nàng tuyệt đối đụng vào không được, cho dù gã tương lai có thể biến thành một Lưu Lao Chi khác, ngay cả đánh bại Tôn Ân và Hoàn Huyền, vọt lên thành người có quyền lực nhất phương Nam, gã vẫn là hạng áo vải, nếu muốn đòi cưới Tạ Chung Tú, sẽ làm cho cao môn Kiến Khang dè dặt, nghĩ gã là kẻ phá hoại quy tắc của chế độ hiện hữu, hơn nữa là phương thức tiến hành phá hoại mà đám cao môn Kiến Khang khó tiếp nhận.

Hảo sự giữa gã và Tạ Chung Tú là chuyện không thể nào, nàng cũng biết rõ điểm này, cho nên ánh mắt mới u oán bất lực như vậy, nàng càng biết gã tuyệt sẽ không trốn chạy cùng nàng.

Ài! Huống hồ gã đã từng tận miệng hứa với Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong sẽ không đụng tới nàng.

Nhưng mình đã mất đi Đạm Chân, còn phải mất đi nàng sao? Sinh mệnh còn có ý nghĩa gì để nói nữa? Vào sinh ra tử là vì cái gì? Biện pháp giải quyết duy nhất là trở thành đế quân của tân triều, lúc đó ở ngôi cử ngũ chí tôn, không còn thân phận áo vải muốn làm gì thì làm, ai dám nói tiếng "không"? Áo vải muốn biến thành Hoàng đế, trong xã hội phương Nam hiện nay là chuyện gần như không thể nào, nhưng lại không phải hoàn toàn không có biện pháp.

Từ lúc Tấn thất Nam độ, dời đô về Giang Tả, trục xuất rợ Hồ, giành lại sơn hà luôn luôn là đại nguyện của Hán nhân phương Nam. Ai có thể xua quân Bắc phạt, thống nhất thiên hạ, người đó liền có tư cách trở thành tân triều chí chủ, chiếm được lòng người. Cho nên chỉ cần Lưu Dụ gã có thể nắm lấy binh quyền, khống chế đại cục, sau đó tiến hành Bắc phạt, thu phục Trung Nguyên, bảo tọa cử ngũ chí tôn sẽ như nước dẫn vào kênh rơi vào tay gã.

Không có lúc nào Lưu Dụ chăm chăm một ý muốn làm Hoàng đế. Mãi cho đến nay, về một mặt này gã luôn mơ mơ hồ hồ, lúc này tất cả lại biến thành rõ ràng, không những có phương hướng rõ rệt, hơn nữa mục tiêu cao xa. Bởi gã biết khổ và sướng trong tương lai của mình hoàn toàn lệ thuộc vào quyết định trước mắt.

Chợt gã nghĩ đến Giang Văn Thanh.

Từ khi chia tay với nàng ở Biên Hoang Tập, gã càng lúc càng ít nghĩ tới nàng, trái lại thời gian nghĩ tới Nhậm Thanh Thị còn nhiều hơn cả nghĩ tới nàng, gã có phải không có cảm tình nam nữ đối với nàng không? Tự hỏi lòng mình, thực tế lại không phải vậy. Cảm giác lúc gặp mặt nàng rất thư thả, bất kể nói về nhan sắc hay trí óc, thêm vào bao nhiêu lần cùng trải sinh tử kiếp nạn, tình thâm ý trọng, tình cảm của song phương vượt xa Nhậm Thanh Thị và Tạ Chung Tú có thể so bì, nhưng tại sao sức hấp dẫn của nàng đối với mình lại luôn luôn cứ như không bằng Tạ Chung Tú hay Nhậm yêu nữ, đạo lý bên trong gã hiểu lắm. Là vì gã khát vọng kích thích, một thứ tình tự kịch liệt giúp gã quên đi Vương Đạm Chân.

Sức hấp dẫn của Nhậm Thanh Thị ở tính nguy hiểm cao độ cùng hành vi phiêu hốt khó lường của bản thân ả. Tạ Chung Tú càng khỏi cần nói đến, cứ như một Vương Đạm Chân rành rành, cả hoàn cảnh cũng tương tự đến cùng cực.

Đối với Giang Văn Thanh gã cảm thấy có lỗi, đặc biệt là lúc gã cảm thấy động tâm với nữ tử khác, giống như làm gì không phải đối với nàng. Hiện tại nàng đem hy vọng phục thù chấn hưng bang phái ký thác trên mình gã, gã càng cảm thấy không thể phụ nàng.

Giả như gã thật có thể làm Hoàng đế, tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, gã tuyệt đối không nghĩ tới lối sống đế vương cả đám phi tần, nhưng...

Yến Phi đến bên cạnh gã, thấp giọng: "Vương phu nhân muốn gặp ngươi một mình".

oOo

Tạ Đạo Uẩn ngồi một mình trong hiên, chỉ thấp hai ngọn cung đăng, mặc áo bông dày, tinh thần xem ra không tệ, nếu Lưu Dụ không biết thực tình, tuyệt không có cách nào liên tưởng đến hôm qua bà vẫn không thể xuống giường.

Lưu Dụ vừa bước vào Vọng Quan hiên, lòng trăm ngàn mối giao cảm, nhớ tới hội nghị cử hành ở đây trước khi đi phó hội ở Vũ Bình đài của Kỷ Thiên Thiên, Tạ Chung Tú vẫn còn là một cô bé nghịch ngợm chỉ biết nhõng nhẽo với Tạ Huyền, Đạm Chân là một thiếu nữ mới chớm tình, không sầu không lo, lúc đó ai có ngờ được mệnh vận chực chờ bọn họ lại tàn

nhân bất nhân như vậy, bọn họ đáng lẽ là hoa tươi có đình viện bảo hộ, nào có hay sẽ bị phong tuyết vùi dập.

Tạ Đạo Uẩn lộ nụ cười thân thiết, dịu dàng thốt: "Tiểu Dụ tướng tá càng uy vũ, đi đứng long hành hổ bộ, tiểu Huyền quả không chọn làm người! Đến đây với ta...".

Lưu Dụ hướng tới bà thì lễ thỉnh an, cung kính ngồi xuống. Hiện tại trong Tạ gia, bà là người duy nhất có thể khiến cho gã kính phục. Cũng chỉ có từ bà mới có thể nhìn thấy gia phong thi tửu phong lưu của Tạ gia còn truyền nối.

Tạ Đạo Uẩn rõ ràng gầy gò quá, bất quá đối khác lớn nhất của bà là nhân thân, đó là một thứ thần sắc lòng như đá khô sau khi trải hết kiếp nạn, bà vĩnh viễn không thể khôi phục lại làm tài nữ phong lưu trong Vong Quan hiền năm xưa, giống như gã không còn là Lưu Dụ của ngày đó nữa.

Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Giữa ngươi và Tiểu Diễm thật ra đã xảy ra chuyện gì?".

Hiện tại cái Lưu Dụ muốn nói nhất là chuyện có liên quan đến hạnh phúc tương lai của Tạ Chung Tú, nếu được sự chấp thuận của Tạ Đạo Uẩn, cảm giác của gã sẽ dễ chịu hơn nhiều. Nhưng gã biết đó là thất lễ mạo muội, một nước đi không tốt sẽ gây hậu quả không dám tưởng tượng. Tạ Đạo Uẩn có thể hoàn toàn không khó khăn gì tiếp nhận gã làm người kế thừa của Tạ Huyền, nhưng nếu dính dáng tới đã phá đại cấm kỵ không thể thông hôn giữa cao môn và bố y, sợ rằng có cởi mở như Tạ Đạo Uẩn cũng không có cách nào tiếp nhận, vậy thì hồng bét.

Gã thật không muốn ảnh hưởng đến quá trình kháng phục của Tạ Đạo Uẩn, bề ngoài xem ra bà đã khôi phục lại vẻ kiên cường ngày xưa, nhưng gã lại rõ bà chỉ là miễn cưỡng gắng gượng gánh lấy trọng nhiệm đảm đương vai trò chủ trì Tạ gia.

Lưu Dụ cười khổ: "Đại nhân kêu tôi đi hành thích Lưu Lao Chi, sau khi tôi phân trần lợi hại, đại nhân vẫn không chịu thu hồi mệnh lệnh, nổi giận vạch rõ giới tuyến với tôi. Ài! Tôi cũng không ngờ sự tình lại phát triển đến bước đó".

Tạ Đạo Uẩn mắt phượng lạnh lạnh, vụt hiện ra thần sắc mệt mỏi tâm lực tiêu tụy, u uẩn thốt: "Tiểu Dụ ngươi đừng trách y, y đó giờ là vậy, kiêu ngạo tự thị, lại hay nổi nóng, An công cũng không có cách nào sửa đổi y".

Lưu Dụ nói: "Không còn đường đi, tôi chỉ còn nước cầu xin Tư Mã Nguyên Hiễn trợ giúp, thông qua hãn thỏa hiệp với Tư Mã Đạo Tử, nếu không tôi chỉ còn cách bỏ trốn".

Tạ Đạo Uẩn thở dài: “Ta đã rõ tình huống mặt đó qua Tổng thúc, sao có thể trách người được? Tình huống tiểu Huyền sợ nhất cuối cùng đã xuất hiện, tương lai sẽ ra sao? Tiểu Dụ có thể nói cho ta biết không?”.

Lưu Dụ ngăn người: “Tình huống Huyền soái sợ nhất?”.

Tạ Đạo Uẩn đôi mắt bắn ra thần sắc nhớ nhung, chắc đang nghĩ tới Tạ Huyền, đau xót đáp: “Cái tiểu Huyền sợ nhất là Tiểu Diễm sẽ bị Tư Mã Đạo Tử lợi dụng để phân hóa Bắc Phủ binh, còn sợ y tâm tính cao ngạo, không trọng dụng người, lại lãnh binh xuất chinh. Tất cả những gì tiểu Huyền lo đã hoàn toàn biến thành hiện thực trước mắt, người kêu ta nên làm gì đây?”.

Lưu Dụ không nói được gì, hiện tại tất cả đã định, Tạ Diễm có thể quay về hay không, hoàn toàn phải xem mạng của y có tuyệt chưa, không ai có cách giúp đỡ, gã có thể nói gì đây?

Tạ Đạo Uẩn khôi phục lại sự bình tĩnh, điềm đạm thốt: “Về mặt của Tiểu Dụ đã cho ta biết đáp án, tình huống thật ác liệt như vậy sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Trên chiến trường ngàn vạn biến hóa, thành bại khó ai định liệu được, có lẽ kết quả sẽ vượt ngoài dự tính”.

Tạ Đạo Uẩn bất lực: “Ta quá rõ Tiểu Diễm, cho nên luôn luôn khuyên y cự tuyệt chức vụ Tư Mã Đạo Tử ban, chỉ là y không chịu nghe”.

Lưu Dụ nhiệt huyết trào dâng, phẫn chấn: “Chỉ cần Lưu Dụ tôi còn một hơi thở, tuyệt sẽ không để Tôn Ân hoành hành”.

Tạ Đạo Uẩn hỏi: “Người đã hiểu thấu bọn chúng?”.

Lưu Dụ ngậy người, hỏi: “Phu nhân muốn chỉ Thiên Sư quân?”.

Tạ Đạo Uẩn gật đầu, sau đó song mục tràn dâng thần sắc thần hồn tan nát, nghĩ tới chuyện không muốn nghĩ tới nhất: “Chỉ có người đã đến Cối Kê có lẽ minh bạch được lòng dân vùng đất đó, người trốn trong Kiến Khang thành tuyệt không thể hiểu thấu. Nói thật với người, cái ngày tiểu Huyền ra sức tài bồi người, ta cũng có nghi vấn, đến bây giờ mới thật sự hiểu thấu chọn lựa của tiểu Huyền là minh trí. Chỉ có người đến từ dân gian mới có thể minh bạch tâm sự của dân chúng. Tiểu Diễm luôn luôn cao cao tại thượng, chưa từng thử dò hiểu ý tưởng của dân chúng, y chỉ là một Vương lang khác, một người chỉ biết khai đàn tác pháp, một người lại mê man thân phận cao quý của đại tộc cao môn, thất bại của bọn họ đã định. Ta không có tư cách dạy người làm gì, bởi bản thân ta cũng là một phần tử của cao môn. Ngày đó bọn ta hoàn toàn không hiểu tại sao thành trì bốn bề có thể thất thủ nội trong một

thời gian ngắn như vậy, bây giờ ta cuối cùng đã minh bạch, đó là vấn đề lòng người hướng theo. Tiểu Huyền đúng”.

Tiếp đó chăm chú nhìn Lưu Dụ, giọng điệu kiên định: “Mệnh vận của Hán nhân phương Nam bọn ta, bất kể là cao môn đại tộc hay là hàn môn áo vải, chính đang nắm trong tay người. Đó không phải là nói quá sớm, mà là sự thật trước mắt. Lưu Lao Chi vốn là một nhân tài, nhưng những gì hắn làm lại khiến cho mọi người thất vọng. Huyền đệ chính vì nhìn thấu bản chất của hắn cho nên mới đề bạt người làm người thay thế ông ta. Hiện tại cao môn hoàng tộc ở Kiến Khang đối với người vừa thích lại vừa sợ, dân chúng vì ‘Nhất tiền trăm Ấn Long’ của người mà sinh ra mong mỏi vô hạn, cơ hội đã bày trước mắt người, xem xem người làm sao nắm bắt. Chỉ cần có thể đoàn kết trên dưới, thành tựu của người sẽ vượt quá Huyền soái, không cô phụ kỳ vọng của y đối với người”.

Lưu Dụ lòng kính phục, Tạ Đạo Uẩn khẳng định là người có tầm nhìn xa nhất trong đám cao môn Kiến Khang, đối với hình thể hiện thời nhìn rất thấu triệt. Tâm can nóng hừng hực, thoát miệng: “Tôn tiểu thư... Ài! Tôn tiểu thư nàg...”.

Tạ Đạo Uẩn mỉm cười: “Ta xem chút quên cảm ơn người, các người tổn đầu óc vì Chung Tú, tuổi tác nó còn nhỏ, chắc không cần gả đi gấp vậy đâu. Ài!”.

Lưu Dụ vốn muốn tiết lộ với bà tâm ý của gã đối với Tạ Chung Tú, nào hay bà hiểu lầm, nghĩ gã muốn xin bà tác chủ cho Tạ Chung Tú, cự tuyệt chuyện Tư Mã Nguyên Hiễn cầu hôn, còn đa tạ gã nữa, khiến cho gã khó mà nói năng gì, lời đến đầu môi không nói ra được. Một tiếng thở dài cuối cùng của bà, không cần nói cũng biết đang nghĩ tới hôn nhân của mình.

Tạ Đạo Uẩn lại nói: “Chuyện của Đạm Chân làm cho ta thật khó chịu, Chung Tú cũng vì vậy mà u uất không vui, chuyện như vậy ai ai cũng không có cách nào”.

Lưu Dụ thấy bà nói tới Vương Đạm Chân mắt đỏ lên, chính gã trong lòng cũng đang khổ sở từng cơn, nhiệt tình và dũng khí hoàn toàn nguội lạnh, càng không có cách nào nói ra tâm ý của mình đối với Tạ Chung Tú, hơn nữa tuyệt đối không thích hợp, còn nói gì được nữa, chỉ còn nước cáo lui.

oOo

Thác Bạt Khuê đứng bên giường, nhìn Sở Vô Hạ đang cuộn trong chăn trên giường, mỉm cười: “Sắc mặt nàng đỏ hơn nhiều đó”.

Sở Vô Hạ dịu dàng thốt: “Tộc chủ sao không ngồi xuống, nói vài câu với Vô Hạ, để Vô Hạ giải trừ ưu lo cho tộc chủ”.

Thác Bạt Khuê điềm đạm thốt: “Ta vẫn thích đứng ở đây, đây là tập quán của ta, thích giữ cảnh giác bất cứ giờ phút nào, đây là thói quen xấu học thành lúc làm mã tặc, khiến cho ta ngủ khó an giấc, giả như cả chuyện này nàng cũng có thể giải mỗi ưu lo cho ta, nói không chừng ta thật sẽ mê nàng đó”.

Sở Vô Hạ ngạc nhiên: “Thì ra thu giữ tôi và yêu tôi căn bản là hai chuyện khác nhau, vậy thì Vô Hạ không thể không thi triển hết tài nghệ để lấy được sự sủng ái của tộc chủ, xem xem tộc chủ có gan thử trò chơi nguy hiểm, chịu bỏ ra một giá đắt để trị hết chứng mất ngủ không”.

Thác Bạt Khuê cảm thấy hứng thú: “Thật ra nàng có đề nghị gì? Tại sao có dính tới vấn đề can đảm, lại cần phải trả giá đắt?”.

Sở Vô Hạ tay thò vào túi bách bảo đặt bên gối, lấy ra một cái bình thuốc nhỏ chỉ cỡ ba tấc, cầm bằng hai ngón tay đưa đến trước mắt Thác Bạt Khuê, dịu giọng: “Đây là bảo bối tôi lấy trong Phật tàng, trong bình có ba viên Ninh Tâm đan, là đến từ tay Quách Cảnh Thuần đại gia Đan học người Hán xưng là Bán Tiên, là trân phẩm mà cao môn Kiến Khang mộng cầu, bảo vật vô giá”.

Thác Bạt Khuê cười khà khà: “Không trách gì nàng nói là một trò chơi có tính nguy hiểm, không ngờ là chuyện này. Nàng coi Thác Bạt Khuê ta là người gì chứ? Thời khắc then chốt đại địch trước mắt như vậy, sao có thể đắm mê đan dược như đám tự xưng danh sĩ phương Nam, còn dùng làm chuyện chính sự nữa?”.

Sở Vô Hạ điềm đạm đáp: “Mệnh vận giờ đây của Vô Hạ đã liên kết lại thành một với tộc chủ, làm sao có thể làm chuyện bất lợi cho tộc chủ được? Ninh Tâm đan này không có ảnh hưởng đến thần trí của con người, trái lại sẽ làm cho suy nghĩ của mình rõ ràng hơn, quên đi mọi lo lắng, bảo đảm có thể ngủ ngon vài đêm”.

Thác Bạt Khuê lại không chút động lòng: “Nghe có vẻ hấp dẫn, bất quá uống đan dược có di chứng gì sau này, ta tuyệt không thể thử mấy thứ đó”.

Sở Vô Hạ mỉm cười: “Trái lại là đằng khác, Ninh Tâm đan sở dĩ được coi là một đan bảo, chính là vì thuốc có công hiệu kỳ lạ, có thể kéo dài mười mấy ngày, lại không để lại bất cứ một di chứng nào, trong bình vốn có bảy viên Ninh Tâm đan, Đại Hoạt Di Lặc và Phật nương đã uống đi mỗi người một viên, hai viên tôi đã dùng trên đường về, chàng có thấy tôi có gặp phải sự gì không?”.

Thác Bạt Khuê song mục bắn tinh quang, chăm chăm nhìn ả: “Nàng có tâm sự gì, tại sao dùng liền hai viên Ninh Tâm đan?”.

Sở Vô Hạ thở dài một hơi, chậm chậm thốt: “Nói cho tôi biết trên thế gian còn có chuyện gì đáng để tôi để trong lòng nữa?”.

Thác Bạt Khuê xém chút á khẩu, bởi từ giọng điệu u oán của ả, y nhận ra ả có ý phản kích lời nói của y rằng y không phải mê ả, chỉ còn nước xí xóa: “Lời nói của nàng không phải trước sau có mâu thuẫn sao? Vừa nói trò chơi này có chút nguy hiểm, hơn nữa cần phải trả một giá đắt, bây giờ lại nói Ninh Tâm đan không có hậu quả không tốt gì”.

Sở Vô Hạ bỏ bình thuốc vào trong bọc, đôi mắt đẹp lấp lánh: “Tộc chủ hiểu lầm rồi, cái nguy hiểm Vô Hạ muốn nói không phải là bản thân Ninh Tâm đan, mà là tình huống dẫn dắt tới sau khi uống thuốc! Sau khi mình thử qua tư vị của Ninh Tâm đan, liền vĩnh viễn không quên được thứ cảm giác đó, đến mức cảm thấy đó mới là khoái lạc thật sự, con người phải như vậy sống mới có ý nghĩa. Lúc tình huống đó xảy ra, mình sẽ nhịn không được hiệu ứng theo đuổi đan dược, cuối cùng biến thành kẻ đắm mê đan dược, biến thành kẻ cùng đường với cao môn danh sĩ Kiến Khang. Đó mới là nguy hiểm lớn nhất”.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm một hồi, cau mày: “Đã là như vậy, Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy sao có thể ngưng dùng? Chiếu theo lý nàng nói, trong bình chắc không còn tới nửa viên mới đúng”.

Sở Vô Hạ vui vẻ đáp: “Hỏi rất hay! Trước hết không nói đến bọn họ đều có ý chí sắt đá, chủ yếu nhất là mục đích bọn họ uống thuốc, có vẻ như Thần Nông thử hết bách thảo, muốn tự mình thể nghiệm được tính của Ninh Tâm đan, xem xem có thể chế tạo ra đan dược giống như vậy không. Chế đan dược bán tới phương Nam luôn luôn là một nguồn thu nhập quan trọng của Di Lạc giáo bọn tôi”.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Bọn họ có thành công không?”.

Sở Vô Hạ đáp: “Quách Cảnh Thuần học vấn hơn người, có tâm đặc độc đáo đặc thù đối với đan dược, trừ phi người thử đan là Đan Vương An Thế Thanh, nếu không thiên hạ sợ rằng không ai có thể phục chế ra một viên Ninh Tâm đan. Bất quá đủ để giúp bọn tôi cải thiện luyện chế ra Ngũ Thạch tán, khiến cho danh sĩ Nam phương càng lúc càng yếu đuối. Xem chút quên nói cho chàng biết, Ngũ Thạch tán là một mối làm ăn có tính cạnh tranh cao độ, phẩm chất quan trọng phi thường, tuyệt không qua mắt được người dùng thuốc”.

Thác Bạt Khuê cười nói: “Các người có lòng bất hảo mới đúng. Không những có thể moi tiền từ trong hầu bao của nhân sĩ phương Nam, còn hại đến mức người ta mất suy nghĩ, chìm đắm đan dược”.

Sở Vô Hạ cười nói: “Một muốn đánh, một muốn chịu đòn, có gì phải nói nữa? Cái thói danh sĩ phục được lại không phải là bắt nguồn từ Di Lặc giáo bọn tôi, bọn tôi cũng chỉ là theo thế mà làm. Lợi và hại của Ninh Đan tâm đã nói rõ hết với tộc chủ rồi! Tất cả do tộc chủ quyết định, tôi chỉ dâng cho tộc chủ một chọn lựa thôi”.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm: “Chỉ cần ý chí kiên định, có phải có thể nói dừng là dừng không?”.

Sở Vô Hạ nhìn sang y, trong đôi mắt đẹp dị quang loang loáng, tựa như đang nói “tộc chủ cuối cùng đã động tâm”.

- o O o -